

JENNY
COOPEROVÁ
MÁ
TAJOMSTVO

Je to pravda
alebo výplod chorej mysle?

JOY FIELDINGOVÁ

IKAR

Joy Fielding
JENNY COOPER HAS A SECRET

Copyright © 2025 by Joy Fielding Inc.
All rights reserved.

Translation © 2026 by Martina Fedorová

Cover design © Talia Abramson

Cover images © (corridor) Stock Photo Memory/Adobe Stock;

(figure) Dobrila Vignjevic/Getty

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Jenny Cooper Has a Secret
(Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2025)

Martina Fedorová

Redakčná úprava Lucia Alakšová

Jazyková korektúra Nikola Kubaliaková

Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera

Technická redaktorka Helena Oleňová

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 680. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0702-4

*Pre Warrena, Shannon a Erica,
Annie a Courtney, Hayden a Skylar,
Remy a Foxy*

KAPITOLA 1

„PSSST...“

Zvuk sa odrazí od môjho ušného bubienka ako dobre mierený kamienok. Otočím sa za jeho zdrojom, no jediné, čo za sebou vidím, je dlhá prázdna chodba. Nikto iný tam nie je.

Myknem plecom. Urobím ďalší krok.

„Psst...“

Akože fakt? Znova zastanem a pozornejšie preskúmam okolie. Žeby niekto čupel za tou ohavne bordovou čalúnenou pohovkou v spoločnom priestore? A ak áno, nie sme na takéto pochabosti trochu pristarí? „Haló?“ vyslovím skôr ako otázku než výzvu k rozhovoru. Otáčam sa tvárou k prázdnenému priestoru pre návštevy vpravo, potom naľavo k recepcnému pultu, za ktorým zvyčajne sedávajú sestričky, až sa nakoniec otočím okolo svojej osi v kompletnom kruhu. Chystám sa bezradne rozhodiť rukami a tým nemo povedať *vzdávam sa*, keď ju zbadám.

Nečudo, že som ju prehliadla, blysne mi hlavou. Je drobunká, jej pokožka má takmer tú istú farbu ako betónový stĺp, o ktorý sa opiera jej krehké telo. Strašidelne bledú tvár rámujú neupravené, strapaté vlasy. Keby bola čo len o máličko chudšia, bola by úplne neviditeľná, pomyslím si a v duchu sa zasmejem,

pretože mi napadne, že presne tak isto asi vníma mladšia generácia mňa. Alebo skôr *nevníma*. Nie, naozaj nie som najmladšia. Pred necelým mesiacom som mala sedemdesiatšesť. Hranicu, za ktorou sa ženy stávajú pre väčšinu okolitého sveta doslova neviditeľnými, som prekročila už dávno.

No táto žena je odo mňa ešte staršia. Odhadujem, že pri najmenšom o jedno desaťročie a zároveň pripúšťam, že môj odhad môže byť iba prejavom zbožného želania.

„Hovoríte so mnou?“ opýtam sa a moje slová znejú chodbou ako ozvena slávnej repliky Roberta De Nira z filmu *Taxikár*, kým urobím zopár nesmých krokov smerom k tomu stvoreniu. *Koľko je to vlastne, odkedy ho nafilmovali? Dvadsať, tridsať rokov? Viac?*

Zastanem, zmätene si uvedomím, že som veľmi rozrušená, hoci nevidím najmenší dôvod, prečo by som sa tak mala cítiť. Čo by mi už len toto vyziabnuté žieňa mohlo urobiť? Určite nemá viac než štyridsať kíľ, aj s topánkami. Ja mám šesťdesiat, teda skôr šesťdesiatpäť, ak ma naposledy správne odvážili, hoci pri mojej výške sto sedemdesiatpäť centimetrov vyzerám štíhlo. Dobré, áno, bolo to sto sedemdesiatštyri a pol. O pol centimetra menej, odkedy som sa naposledy merala. Kíľá pribúdajú, centimetre ubúdajú. Som čoraz nižšia a čoraz tučnejšia. „Nič, prečo by ste sa mali znepokojovať,“ oznámil mi lekár. „Ja som spokojný.“

Prečo by nemal byť? Ten sa skutočne nemá prečo trápiť. Nemá ani päťdesiat, do dátumu spotreby teda poriadne ďaleko. Kým ja mám ten svoj takmer na dosah. Viem, všetci mi hovoria, že vyzerám omnoho mladšie: cvičím, pravidelne chodím na kozmetiku, na piling aj ku kaderničke – dohodli sme sa, že pážací strih s melírom, aby sme čo najlepšie ukryli pribúdajúce šediny, bude nateraz najlepšie riešenie –, obliekam sa moderne a nakupujem v kvalitných dizajnerských butikoch. Ale telo vie svoje.

Telo jednoznačne vie svoje.

Existuje vôbec niečo, čo by dokázalo zasadiť ľudskému egu väčšiu ranu než starnutie?

Lepšie než to druhé, hovorievala moja najlepšia priateľka Carol.

Ak už človek musí zostarnúť a umrieť, dodávala som zakaždým len napoly žartom, *nemohol by pri tom aspoň opeknieť?*

Zakaždým sa na tej mojej akože vtipnej poznámke zachcchala. Akoby z povinnosti.

Ale viac sa nechechce.

Takže, čo by sa mi tu už len mohlo stať? znova si v duchu položím otázku. Stojím uprostred chodby na štvrtom poschodí drahej kliniky, ktorá sa zameriava na liečenie porúch pamäti, s výhľadom na more a názvom, ktorým sa pýši bez štipky rozpakov: *Odkaz budúcnosti*. Napriek tomu, že klienti tejto kliniky očividne po sebe nijaký odkaz, pamiatku, ani spomienky zanechať nemienia. Vonku svieta slnko, ale to je tu, v meste Jupiter na Floride, monotónna samozrejmôš. Útrobami šesťposchodovej, žiarivo bielej budovy sa pohybuje množstvo zdravotných sestier a personálu. Stačilo by zakričať a určite by sem niekto v okamihu dobehol. A keby sa predsa len o niečo pokúsila, tá stará babizňa odletí na opačný koniec chodby ako pierko. Ani sa nebudem musieť veľmi namáhať. Napriek týmto úvahám zastanem niekoľko krokov od nej. „Môžem vám nejako pomôcť?“ spýtam sa a nenávidím sa za neistotu, ktorá akoby každú hlásku ťahala za sukňu, nech odtiaľ čo najrýchlejšie zmizneme.

„Mám tajomstvo,“ vyhlási napočudovanie silným hlasom bez akýchkoľvek rozpakov.

Mlčím.

„Chceš ho počuť?“ uprene mi hľadí do očí.

„Chceš mi ho povedať?“ opatrne skúšam a prispôsobím sa jej neformálnosti.

„Ešte neviem,“ zamračí sa. „Kto si?“

„Som Linda. Linda Davidsonová,“ dodám, keď z jej mlčania usúdím, že chce vedieť viac.

Šklbne jej ústami, akoby tú informáciu skutočne prežúvala. „Linda je pekné meno,“ vyhlási nakoniec. „Človek ho dnes už tak často nepočuje.“

Prikývnem. Má pravdu. Mená ako je Linda sa v posledných rokoch takmer úplne vytratili z lexikónov. Úplne ako predtým Gertrúdy a Etely, aby urobili miesto najnovším prírastkom, a to najmä menám ako sú Britney, Skylar alebo Briann.

„Ja som Jenny,“ predstaví sa. „Jenny Cooperová.“

„Teší ma, že ťa spoznávam.“

„Naozaj?“

Neviem, čo mám na to povedať, a tak znova mlčím.

„A kto si ty?“

„Ja sa volám Linda.“

„Linda je pekné meno,“ vyhlási, akoby ho počula prvý raz. „Človek ho dnes už tak často nepočuje.“

„To nie. Naozaj nie.“

„Ja som Jenny,“ vyhlási znova. „Jenny Cooperová.“

Zdvorilostnú frázu viac neriskujem. Ani trochu netúžim otočiť ďalšie kolo predstavovania, a tak sa na ňu iba čo najmilšie usmejem. „Už budem musieť ísť...“

„Kam?“ spýta sa.

„Kam?“

„Kam ideš?“

Očividne nemá zmysel odvrknúť, že jej do toho vôbec nič nie je.

„Idem za kamarátkou. Carol. Carol Kreigerovou,“ dodávam skôr, než sa ma na to stihne opýtať. „Je na štyristotrojke. Niekde na tejto chodbe,“ kývnem hlavou neurčitým smerom. Odkedy sa sem Carol pred niekoľkými týždňami

nasťahovala, bola som tu za ňou ešte len raz, takže som si nezapamätala, kde presne má izbu. Z čísel na dverách usudzujem, že najskôr na opačnom konci chodby.

Niektoré veci bolia tak veľmi, že by na ne človek najradšej zabudol.

„Vkusné,“ prehodí Jenny na adresu mojich žltých letných šiat.

„Ďakujem.“

„Ja žltú veľmi nemusím. Odkiaľ ich máš?“

„Zo Saksu.“

„Zo sexu?“ zarazene vyhŕkne Jenny. V bledomodrých vodnatých očiach sa jej mihne zdesenie.

„Zo Saksu. Značka Saks,“ vysvetľujem rýchlo.

„To bolo od teba sprosté.“

„Ospravedlňujem sa,“ rýchlo prehodím a chcem čo najskôr vypadnúť. Aj Carolin neprítomný pohľad bude lepší než toto tu. „Už by som mala ísť...“

„Nechceš počuť moje tajomstvo?“

„Hádam niekedy inokedy...“

„Zabíjam ľudí.“

„Čože?“

Za chrbtom začujem čiesi kroky a s uľahčeným výdychom sa otočím za ich zvukom.

„Všetko v poriadku?“ pýta sa sestrička, ktorá k nám kráča chodbou.

Jenny sa svižne zvrtnie na päte a neuveriteľne rýchlo kamsi odcupitá.

„Prepáčte. Obťažovala vás?“

„Nie,“ odpoviem. „Ona len... ona... očividne nie je celkom v poriadku,“ poviem nakoniec.

„Obávam sa, že nie. Demencia je hrozná vec.“ Sestrička sa usmeje. „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Hľadám izbu štyristo tri.“

„Tadiaľto. Nech sa páči,“ ukáže rukou na opačný koniec chodby, presne ako som predpokladala. Namiesto poďakovania kývnem hlavou a vykročím tým smerom.

„Psst...“ Len čo sa priblížim k dverám Carolinej izby, zdá sa mi, že znova počujem teraz už známy hlas. Tentoraz je však chodba naozaj prázdna.

KAPITOLA 2

ZAKLOPEM.

Nikto neodpovedá.

„Carol?“ opatrne strčím do ťažkých dubových dverí, za ktorými je malá obývacia izba s lososovorúžovou dvojpo-hovkou a dvomi na pohľad pohodlnými kreslami rovnakej farby, malá chladnička a konferenčný stolík zaprataný časopismi o celebritách, ktoré Carol vždy zbožňovala. Asi tu bol Lorne, už osem rokov Carolin posledný manžel. Pre oboch je to tretie manželstvo. Nech človek nie je na starobu sám.

Chudák Lorne, pomyslím si v duchu.

Carol stojí v spálni pri okne, ktoré zaberá takmer celú východnú stenu, a hľadá na oceán pod sebou. Má na sebe ružový prešívaný župan a pásikové pyžamo. Cez manžel-skú posteľ, pritisnutú k stene za jej chrbtom, je prehodená prikrývka. Na stenách visia akvarely v pastelových farbách a na nich scény zo záhrad v rôznych ročných obdobiach.

„Ahoj, Carol,“ oslovím ju a zatvorím za sebou dvere.

Úsmev, s ktorým ma víta, keď sa otočí za mojim hlasom, je široký a plný radosti. Úprimný a šťastný ako úsmev dieťaťa. „Ahoj!“ odpovie.

Vždy bola neskutočne krásna. Hoci je odo mňa o nejaké dva centimetre nižšia, má dokonalé líčne kosti, prenikavé

zelené oči a vlnité hnedé vlasy, kedysi dlhé a tmavé, teraz krátke a pri korienkoch takmer biele. Carol, ktorú som poznala, by čosi také nikdy nedopustila. Za každých okolností úzkostlivo dbala o svoj vzhľad.

Ale toto nie je Carol, ktorú som poznala.

„Už je obed?“ spýta sa.

„Nie,“ odpovedám trpezlivo. Je mi jasné, že si ma pomýlila so sestričkou. A obed už o tomto čase určite mala.

Kedysi plné pery sklamane ovisnú.

„To som ja, Linda. Tvoja kamoška.“ *Tvoja odjakživa najlepšia kamoška.*

„Jasné. Ja viem.“

Naozaj? Vážne o tom pochybujem. Hoci príhodnejšia otázka by v tejto chvíli asi bola Kto je to tvoje Ja? „Ako sa cítiš?“

„Dobre. A ty?“

„Dobre.“

„To je dobre.“

Dobre. Očividne sa obe máme dobre, pomyslím si. Naozaj?

Zháčim sa. Zrazu neviem, čo mám povedať.

Takto to medzi nami nikdy nebývalo. A nikdy ani byť nemalo. S Carol sme boli nerozlučné priateľky už od štvrtej triedy. Práve vtedy sa prisťahovala na Floridu a v triede bola úplne nová. S nadšením mi celý život pripomínala, že prvé slová, ktoré odo mňa kedy počula boli: „Vypadni z môjho miesta!“

Zakaždým sme sa na tom poriadne nasmiali...

Vždy sme toho mali toľko, na čom sme sa mohli spolu smiať...

„Poď, sadni si ku mne,“ potľapkám miesto na dvojpo-hovke vedľa seba, kam som si medzitým sadla. Poslúchne, sadne si bokom, aby mi videla do tváre, kolenom sa dotýka lemu mojich bavlnených šiat.

„Krásne šaty,“ povie. „Nádherná farba.“

Ja žltú veľmi nemusím, začujem zrazu hlas Jenny Cooperovej.

Pokrútim hlavou, aby som ho zahнала.

Mám tajomstvo, nástojčivo sa dobýja naspäť do môjho vedomia.

„Ako tu tráviš čas?“ oslovím znova Carol.

Zabíjam ľudí.

„Uhm, veď to poznáš. Raz jedno, raz druhé...“

Naše životy, bohatstvo všetkých zážitkov a skúseností, sa zrazu scvrkli na neurčité *raz jedno, raz druhé... Ako je to vôbec možné?*

Odpoveď hľadám v jej kedysi žiarivých očiach, ktoré bývali také plné života, no márne. Som pre ňu rovnako cudzia ako je teraz ona pre mňa. *Ako je to vôbec možné?* Kladiem si v duchu tú istú otázku.

Stáli sme pri sebe pri každom zo životných míľnikov: na stužkovej aj pri promócií, stratenom panenstve aj nájdenej identite, zázračných prvých láskach aj zničujúcich rozchodoch. Na svadbe som ti bola za prvú družičku. Rovnako, ako ty mene. Bola to moja náruč, v ktorej si plakala, keď si tvoj prvý manžel našiel frajerku a oznámil ti, že sa chce rozviešť. A tebe patrila tá, v ktorej som nariekala, keď môj manžel po štyridsiatich piatich rokoch manželstva podľahol rakovine a zomrel.

Už to budú dva roky, čo odišiel. Takmer tak dlho, ako dlho prichádzam o Carol.

Začalo to veľmi pomaly. Najprv sa jej začali vytrácať slová, úplne obyčajné slová, jedno po druhom. Nevedela si spomenúť na nejaké meno, občas kamsi založila kľúče. *To sa stane každému*, zhodli sme sa a odbili to smiechom. Potom neprišla na dohodnutý obed, zabudla zavolať. Zabúdila po ceste k môjmu domu, ktorý poznala rovnako dobre ako ten svoj. A jedného dňa sa zrazu ocitla na diaľnici I-95 a vô-

bec netušila, ako sa tam dostala, čo tam robí, ani kam ide. A stalo sa to znova. A ešte raz. *Zahmlenie mysle*, nad mojím vzrastajúcim znepokojením si iba mávla rukou. Nakoniec si prestala jazdiť úplne, *premávka je čoraz horšia, na cestách samí blázni*, vysvetľovala si. Uvoľnene som si vydýchla, netušiac, že sa radujem predčasne. *Bude to lepšie*, upokojovala som samú seba. *Mňa by si tu predsa nenechala...*

Potom nasledoval ten hrozný večer v Kravis Centre, kam som nám kúpila lístky na muzikál *Hamilton*, a ty si z ničoho nič začala kričať – že nevieš kde si, čo tu robíš, že nechápeš, kto sú tí ľudia okolo teba, že nevieš, že nič nevieš...

Zvykli sme sa spolu smiať na všetkom, čo s čoraz väčšou naliehavosťou prinášalo starnutie, od ovisajúceho tela a bolesti chrbta až po čoraz častejšie výpravy na záchod.

„Vždy to môže byť horšie,“ vravievala si.

Ktovie, čo by si povedala teraz, pýtam sa v duchu.

Viem, že by si skôr privítala rýchlu smrť, než toto postupné vytrácanie sa všetkého, čím si bola, tento pomalý zostup do temného a nemilosrdného prázdna.

Aj šialenstvo by bolo lepšie než toto, vravím si v duchu a pred očami mám Jenny Cooperovú.

„Neuveríš, aká čudná vec sa mi stala,“ poviem nahlas. „Na chodbe som stretla jednu ženu...“

„Áno?“

„Jenny Cooperová. Poznáš ju? Myslím, že má izbu v opačnom krídle, ale tiež na tomto poschodí.“

„Áno,“ neochvejne zopakuje Carol.

„Poznáš ju?“

„Samozrejme.“

„Vysoká, trochu pri tele, má na ryšavo odfarbené vlasy,“ opatrne skúšam a náročky uvádzam presne opačné atribúty. Malá skúška. Čakám – dúfam –, že ma Carol opraví.

„Áno, má veľmi pekné ryšavé vlasy,“ pritakáva Carol.

Nahlas vzdychnem. „Povedala mi, že zabíja ľudí.“

„To, že robí?“

Do očí mi vyhrknu slzy. „Povedala, že je to tajomstvo.“

„Ako inak. Samozrejme, že je to tajomstvo.“

„Sestrička povedala, že má demenciu.“

„Demenciu. Áno.“ Carol aj teraz súhlasí.

„Áno.“ Vezmem z konferenčného stolíka časopis *People* a ďalších dvadsať minút sa rozprávame o životoch bohatých a slávnych – teda ja rozprávam, Carol súhlasí –, keď náhle vyskočí na nohy. „Aký krásny deň!“ Podíde k oknu a oprie sa oň čelom.

„Chceš sa ísť prejsť?“

„To nie. Radšej nie.“

Premôže ma pocit viny, keď si uvedomím, že cítim skôr úľavu než sklamanie. Kedysi sme zbožňovali dlhé prechádzky po pláži. Zakaždým sme prebrali svetové problémy a popri tom aj svoje vlastné. Dokázali sme sa rozprávať úplne o všetkom. Neexistovalo vôbec nič, o čom by sme nemohli hovoriť. No zrazu niet o čom. Dokonca ani o Bradovi Pittovi.

„Super vyzerá,“ poviem.

„Super vyzerá,“ zopakuje Carol.

Musíš pochopiť, že ten človek, ktorého si poznala, už jednoducho neexistuje. Tá Carol, ktorú si poznala, viac nie je na tomto svete, vysvetľoval mi jej manžel, keď sme sa stretli po mojej poslednej návšteve na tomto mieste.

No predstava, že ma nespoznáva dlhoročná priateľka, že nespoznáva ani samú seba, je čosi, čo môj mozog jednoducho nie je ochotný akceptovať. „Viem, že tam niekde stále si,“ šepnem, keď prídem za ňou k oknu, aby som ju na rozlúčku objala.

Vylez odtiaľ, vráť sa... prosím... nech si kdekoľvek...

Zvieram ju v náručí, akoby som sa usilovala udržať v dlaniach spoločné spomienky, s ktorými som zrazu zosta-

la sama, až kým sa vymaní z môjho nástojčivého zovretia. „Čoskoro znova prídem,“ váhavo prisľúbim.

„Budem sa tešiť.“

Díva sa z okna na oceán aj vtedy, keď za sebou zatváram dvere. Rýchlo prebehnem očami chodbu s takmer neochvejnou istotou, že sa na mňa odniekiaľ vyrúti Jenny Cooperová, pritisne ma k stene a vybalí na mňa svoje tajomstvo.

Nemala by som o tom povedať sestričke, ktorá má na starosti toto poschodie? premýšľam cestou k výťahu. Aby si o mne pomyslela, že som ďalšia z tých starých mátoh, ktorá to nemá v hlave celkom v poriadku? vzápätí si v duchu odpovedám.

Je predsa jasné, že Jenny Cooperová je úplne mimo. Samozrejme, že nikoho nezabila.

Nastúpim do výťahu.

Tajomstvo Jenny Cooperovej je u mňa v dokonalom bezpečí.

KAPITOLA 3

POČUJEM, ŽE SA ZNOVA HÁDAJÚ, LEN ČO VYSTÚPIM z auta a vykročím k vchodovým dverám. Vánok nesie ich hlasy, rozliehajúce sa z okna obývačky môjho útulného bungalovu s tromi spálňami, vlhkým večerom a kladie mi tie drsné slová pod nohy ako všadeprítomný vtáci trus.

Váhavo zastanem, napadne mi, že predmetom hádky by tentoraz mohlo byť práve to otvorené okno. Dcéra má rada čerstvý vzduch, nech je vonku akékoľvek počasie, kým jej manžel dáva prednosť pohodliu klimatizácie. Nebolo by to v poslednom čase po prvý raz, čo sa práve toto okno stalo jablkom sváru, ďalším na veľkej kope mnohých ostatných.

„Ako mám podľa teba spať v tejto horúčave?“ začula som minule Mickov zúfalý hlas. Ani mne sa nedalo spať a práve som šla do kuchyne, či niečo nezvýšilo z rebarborového koláča, ktorý sme mali ako dezert po večeri. Kuchyňa je totiž hneď vedľa ich spálne, takže som všetko počula, aj keď mali zatvorené dvere.

„Tak nech tu aspoň nie je ako v mraziaku, dobre?“ prosí-kala Kleo, ktorá to už očividne vzdala.

Do svojej spálne na opačnej strane domu som sa vrátila po špičkách. Na druhý deň ráno sa obaja tvárili akože nič, hoci Kleo mala opuchnuté oči. Určite plakala. Zvažovala

som, či sa jej predsa len neopýtam, či je všetko v poriadku, no nakoniec som sa rozhodla, že najlepšie urobím, ak sa do toho nebudem miešať.

„Prosím ťa, môžeš nezapínať telku, keď sa s tebou rozprávam?“ vraví Kleo.

„Už sme dohovorili,“ odsekne Mick a z okna zahučí televízor.

V prvej chvíli mi napadne, že sa vrátim do auta, a chvíľu budem len tak bezcieľne blúdiť ulicami, aby mali dosť času vyriešiť čokoľvek, čo ich práve zamestnáva. Mohla by som zaskočiť do *Publixu* a vziať niečo na večeru. Hoci aj z toho by sa mohol vyklúť problém, keďže dcéra má radšej rybu, kým zať trvá na červenom mäse.

Bolo to medzi nimi azda vždy tak? zarazene uvažujem a usilujem sa spomenúť si na čas, keď sa ku mne pred rokom nasťahovali. Manžel zomrel v lete rok predtým, zrazu som sa cítila trochu osamelá a viac než trochu stratená.

„Nemala by si tu bývať sama,“ nástojila dcéra.

„Tento dom je priveľký na to, aby si sa oň sama starala,“ pritakal zať. „Radi ti s tým pomôžeme.“

Celkom dobre to mohlo byť to posledné, na čom sa zhodli.

Strčím ruku do kabelky, aby som odtiaľ vylovila mobil. Rozhodla som sa, že zavolám, a dám tomu rozhádanému páru vedieť, že som o chvíľu doma, aby mali čas dať si tie svoje sračky do poriadku – áno, aj staré dámy používajú hrubé slová –, no keď stlačím tlačidlo, telefón nereaguje. Vybitá batéria. Znova som ho zabudla nabiť, rovnako ako notoricky zabúdam nabiť inteligentné náramkové hodinky značky Apple, ktoré som od nich dostala na Vianoce.

Alebo nezabúdam. Tie takzvané inteligentné somariny jednoducho neznášam. Ide ma roztrhnúť od jedu, keď ma niekto komanduje a hovorí mi, že je načase, aby som sa prešla alebo veselo tvrdí, že *to zvládnem*. Zvlášť, keď je to kúsok

plastu na mojom zápästí. Posledné, čo teraz potrebujem, je, aby mi držali palce moje hodinky.

„Doriti,“ precedím pomedzi zuby a mobil vrátim útrobám svojej zbytočne veľkej koženej kabely. Nevieam, čo urobiť. Keby som tak dokázala niečo vymyslieť, niečo hrozne múdre, čo by raz a navždy urobilo koniec týmto zbytočným škriepkam. *Mysli*, nakazujem si v duchu.

O chvíľu sa však stratím v bludisku vzájomne si proti-rečiacich myšlienok. Nechcem riskovať, že poviem niečo, čo všetko ešte zhorší. Naozaj bude najlepšie, ak zostanem ticho.

Za celých štyridsaťpäť rokov, čo sme boli s Bobom spolu, sme sa takmer nikdy nehádali. Samozrejme, občas sme sa pochytili. Ale nikdy to nebola seriózna hádka, boj na život a na smrť, noci strávené na opačných stranách postele, dni prežité v zaťatom mlčaní. Ak hrozilo, že by sa nám to mohlo vymknúť z rúk, počkali sme, kým sme obaja vychladli, a potom sme sa o veciach pokojne porozprávali.

Možno na tom mala svoj podiel skutočnosť, že sme obaja celý život pracovali ako učitelia na strednej, teda v povolání, v ktorom je trpezlivosť skôr nevyhnutnosťou než cnosťou. Alebo to, že som sa zaprisahala, že svoje dve dcéry nikdy nevystavím verbálnemu jedu, v ktorom som bola nútená vyrastať. Nech to bolo čokoľvek, pri prvom náznaku problému jeden z nás ustúpil alebo sa vopred jednoducho stiahol.

A zvyčajne som to bola ja, uvedomím si zrazu.

„Môžeš láskavo pohnúť zadkom, aby som videl na obrazovku?“ vyštekne Mick a ja sa strhnem, akoby to vravel mne.

Hoci so mnou sa tak naozaj nikdy nerozpráva. Ku mne si Mick nikdy nič podobné nedovolil. Ku mne sa zakaždým správa zdvorilo.

„Nemal si náhodou veľa práce? Alebo som zle počula?“ odvrkne dcéra.

„Urobím to, keď sa mi bude chcieť.“

„Vykašli sa na to,“ šepkám vonku pred domom.

„To hovoríš neustále,“ Kleo moju radu ignoruje a ďalej tlačí na pílu. „Je ti jasné, že aj o tohto klienta nakoniec prídeš, ak si nedáš pozor?“

„Dofrasa, Kleo. Nemôžeš ma nechať chvíľu napokoji?“

„Dofrasa!“ zopakujem, vrátim sa k autu a tresnem prednými dverami najviac, ako len vládzem, dúfajúc, že to začujú.

Vchodové dvere sa takmer vzápätí rozletia. „Čauko, mami!“ Privíta ma Kleo a ja si znova uvedomím, aká je krásna. Má štyridsaťsedem, ale vyzerá sotva na tridsať, orieškovo-hnedé vlasy ma vyčesané do chvosta, na bezchybnej pokožke nie je ani stopa po mejkape. Má na sebe biele tričko a kraťasy odstrihnuté zo starých džínsov, v ktorých úžasne vyniknú jej štíhle, dlhé nohy. Nikdy nepochopím, ako sa práve mne podarilo priviesť na svet čosi také dokonalé, hoci Kleo o sebe takto nikdy nepremýšľa. „Ako bolo u Carol?“ spýta sa.

„Nič moc.“

„To mi je ľúto.“

„Čo je mojej ženuške ľúto?“ spýta sa Mick, ktorý zrazu stojí vedľa Kleo a s nenútenou nežnosťou ju objíma okolo pliec. Je to dobre vyzerajúci mladík, vysoký o čosi viac než stoosemdesiat centimetrov, s hustými pieskovo svetlými vlasmi a úctyhodnými bicepsami. Vyzerajú spolu úžasne. Vskutku príťažlivý mladý pár.

Keby sa len nehádali!

„Mama bola u Carol a asi to s ňou nevyzerá najlepšie,“ vysvetľuje Kleo a natiahne sa, aby chytila Micka za ruku, ktorou ju drží okolo ramien.

On ju pobožká na čelo, ona sa mu oddane zahľadí do očí.

Keby som nevedela svoje, povedala by som, že tí dvaja sotva stihli vyliezť z postele.

„Zhoršilo sa to s tým jej Alzheimerom?“ spýta sa Mick.

„Ťažko povedať.“

„V tom prípade by tu asi niekomu dobre padlo dať si za pohárik,“ usmeje sa. „Čo ty na to, Linda? Už je skoro päť. Pohárik whisky? Alebo Chardonnay?“

„Dala by som si čaj, ďakujem,“ odpoviem.

„Tak teda čaj. Počula si, Kleo? Urobíš svojej mamine čaj?“

Kleo sa usmeje a zamieri do kuchyne. Mick ju na rozlúčku roztopašne plesne po zadku.

„Poď mi o tom porozprávať,“ navrhne Mick, zavedie ma do obývacej izby a vypne televízor. Posadíme sa vedľa seba na bielu dvojpohovku, kolenami sa takmer dotýkame, rovnako ako keď som dnes sedela s Carol.

„Vlastne ani niet o čom. Akurát sa mi dnes prihodila taká zvláštna vec...“ Porozprávam mu o svojom stretnutí s Jenny Cooperovou.

„Povedala, že zabíja ľudí?“ prekvapene zopakuje.

„Psst!“ napomeniem ho s úsmevom. „To je tajomstvo.“

Zasmeje sa. „Koho by už len tá mohla zabiť?“

„To nepovedala.“

„Neopýtala si sa jej?“

„Nestihla som.“

„Čo si nestihla?“ spýta sa dcéra, ktorá medzitým vošla do obývačky, a podá mi šálku pariaceho sa čaju.

Človek už ani nemusí čakať, kým zovrie voda v kanvici, pomyslím si. Vriaca tečie rovno z kohútika. Priložím si šálku k ústam, keď moje hodinky zapípajú, aby mi zablahoželali k úspešnému zvládnutiu druhého z troch tréningových kôl. Netuším, čo tým chcú povedať.

Mick zopakuje príbeh o tom, ako som dnes stretla Jenny Cooperovú.

„Je jasné, že to nemá v hlave celkom v poriadku,“ prízvukujem ešte raz.

„Aj keď to nemusí znamenať, že klame,“ zaklincuje Mick.

KAPITOLA 4

NASLEDUJÚCI PONDELOK RÁNO VYSTÚPIM Z VÝ-
ťahu v *Odkaze budúcnosti* a ocitnem sa uprostred scény cha-
bo zvládaného chaosu.

Chodby v oboch krídlach sú plné ľudí: zdravotné ses-
try a členovia personálu pobejú sem a tam, pri stenách
postáva zopár rezidentov, ktorí sledujú dianie okolo seba,
z bledých tvárí hľadajú vydesené oči.

„Čo sa tu deje?“ spýtam sa jednej zo sestier, ktorá práve
beží okolo.

Ignoruje ma.

„Čo sa tu deje?“ s tou istou otázkou sa obrátim na ses-
tričku za recepcným pultom. Menovka, ktorú má pripnutú
na bielej blúze, hlási, že sa volá Selena.

Skloní hlavu a kútikom úst šepne: „Obávam sa, že jeden
z rezidentov dnes ráno zomrel.“

„Och, bože! Carol...?“

„Nie, nie,“ rýchlo ma upokojuje. „Pán Oscar, z izby 409.“
Zabíjam ľudí, začujem v uchu šepot Jenny Cooperovej.

Nebuď smiešna, zahriaknem sa v duchu. „Čo sa mu sta-
lo?“ spýtam sa opatrne.

„Čo sa mu stalo?“ zopakuje Selena, akoby nerozumela
otázke.

„On... nebola to vražda, však nie?“ *To akože naozaj? Takto si sa to opýtala? Už ti úplne šibe?*

„Vražda?“ pobúrene sa ohradila Selena. „Mal takmer sto rokov a zomrel pokojne, v spánku. Bodaj by sme mali všetci to šťastie.“ Chystá sa odísť, no zarazí sa. „Ako vám vôbec napadlo, že by to mohla byť vražda?“

Zabíjam ľudí, znova začujem Jenny Cooperovú.

Jennino škandalózne tvrdenie rýchlo odkladám do spodnej zásuvky vlastnej mysle. „Asi by som mala prestať pozerat' ten program, kde dávajú skutočné kriminálne prípady. *Dateline...* poznáte to?“

Selena sa krivo usmeje a rýchlo odchádza.

Vtedy ju zbadám.

Jenny Cooperová sedí na operadle veľkej bordovej pohovky v spoločnom priestore štvrtého poschodia a uprene hľadí na vzdialenú stenu. Vidím ju iba z profilu, no jedno je isté: usmieva sa.

Cítim, ako mi pri pohľade na jej úsmev prebehol po chrbte mráz. „Jednoznačne pozeráš príliš často *Dateline*,“ zašomrem. Prebíjam sa ku Carolinej izbe a pleciami mi zrazu stuhnú, akoby som sa pripravovala na útok ďalšieho prenikavého *Psst!* Nijaké však nepríde a ak mám byť k sebe absolútne úprimná, som tak trochu sklamaná.

Ak nič iné, mala by som pre Kleo s Mickom nejaký zaujímavý príbeh, keď večer prídem domov.

Vzdychnem si. Našťastie, máme za sebou relatívne pokojný týždeň. Nijaké hádky, aspoň pokiaľ viem, nič, prečo by sa bolo treba znepokojovať. Hoci ako matka si nejaký dôvod na znepokojenie vždy nájdem.

„Mala by som jej povedať, že odteraz už nikdy, ale vôbec nikdy, nebude celkom bez starostí?“ spýtala som sa muža, keď nám naša mladšia dcéra Vanessa oznámila, že čaká svoje prvé dieťa. Vanessa s manželom a tromi deťmi žije

v štáte Connecticut. Stále prosíka, nech sa za nimi prísťahujem, aby som mohla tráviť viac času s vnúčatami, ale čo jej mám na to povedať? Telom aj dušou patríť sem, na Floridu. A potom je tu Kleo aj moja najlepšia priateľka. Tá je... teda bola... tiež tu.

A pamäť sa jej ešte môže vrátiť, zopakujem v duchu. Zázraky sa predsa dejú. Hoci musím priznať, že moja viera v zázraky, ktorú som kedysi skutočne mala, zomrela s mojím manželom.

Kráčam chodbou. Väčšina rezidentov zaliezla naspäť do izieb, niekoľkí z nich postávajú v otvorených dverách. Nevdojak si všimnem, že všetky izby sú zariadené viac-menej rovnako.

„Ahoj, Ada,“ z invalidného vozíka na mňa zavolá neznámy stavec a zamáva na mňa dlhými, kostnatými prstami oboch rúk.

Usúdim, že by som mu zbytočne vysvetľovala jeho omyl, a tak len letmo odkývam a popri ďalších otvorených dverách sa ponáhľam ďalej.

Na lososovo ružovej dvojpohovke v obývacej časti izby oproti Carolinej izbe sedia dve ženy. Asi matka a dcéra, usudzujem z ich nápadne podobných črt. Obe sú chudé, plavovlasé a bledé. Netrúfnem si hádať, koľko majú rokov. To som dávno vzdala. Pohľad mi padne na vychudnutého, striebrovlasého starca, ktorý sedí v kresle vedľa nich. Asi otec tej staršej.

Usmeje sa na mňa; jej dcéra sa zamračí. Chúďa. Je na nej vidno, že by bola radšej kdekoľvek inde, než tu. *Vitaj v klube*, súcítne jej poviem v duchu.

Stavec sa zasmee, akoby vedel čítať myšlienky. Alebo som to povedala nahlas? Jeho dcéra sa zasmee tiež. Jej dcéra sa ešte viacej zamračí. Spoza zatvorených dverí na opačnom konci chodby sa ozve výkrik.

Ktovie, akú nočnú moru tam niekto prežíva, pomyslí si.

Nevdojak si spomeniem, ako som raz čítala, že ľudí s Alzheimerom, ktorí prežili holokaust, často sužuje pocit, že sa znova ocitli v koncentračnom tábore a všetky bývalé hrôzy musia prežívať znova a znova. Aká je už len toto spravodlivosť?

Pokrútim hlavou. Naozaj čakám, že život bude spravodlivý? To som sa za tých sedemdesiatšesť rokov skutočne nič nenaučila?

Dvere Carolinej izby sú zatvorené, ako obyčajne. Hluk jej nerobí dobre.

Ale kedysi ho zbožňovala. *Čím viacej chaosu, tým lepšie*, vravievala so smiechom. Možno preto mala päť detí. Samých chalanov. Troch z prvého a dvoch z druhého manželstva. Jeden žije v Miami. Ostatní sú roztrúsení kade-tade po celom svete: jeden je v Londýne, druhý v Španielsku, najstarší žije v Kalifornii, najmladší v New Yorku. Chodia ju navštevovať. Carol ich občas spozná; častejšie však vôbec nevie, kto za ňou prišiel. „Aký milý mladík,“ podotkla po jednej z takýchto návštev.

Prečo teda stále dúfam, že si spomenie, kto som ja? Prečo sa zakaždým vystavujem ďalšiemu sklamaniu?

Zaklopem, chystám sa stlačiť kľučku, keď ktosi z druhej strany dvere otvorí.

Stojí predou mnou Lorne Kreiger, prekvapivo atraktívny muž, hoci už takmer osemdesiatnik. *Ako je možné, že niektorí chlapi vyzerajú s pribúdajúcim vekom čoraz lepšie?* Jeho hnedé oči majú stále tú istú iskru, no vďaka hlbokým vráskam na opálenej tvári vyzerá omnoho distingvovanejšie, omnoho dôležitejšie než kedykoľvek v mladšom veku. „Linda,“ usmeje sa a nakloní sa ku mne, aby ma pobožkal na líce. „Rád ťa vidím.“

„Aj ja teba,“ poviem akosi škrobene. „Ako sa má?“

„Sama sa pozri,“ odstúpi od dverí.

Carol stojí na svojom zvyčajnom mieste pri okne, a ak ma počula prichádzať, nedáva to nijako najavo.

„Carol,“ osloví ju Lorne, keď za mnou zatvorí dvere.

„Carol, zlatko, pozri sa, kto za tebou prišiel.“

Carol sa na mňa pozrie, usmeje sa, a mlčí.

„Linda. Linda prišla.“

„Linda,“ zopakuje, omáľa to slovo na jazyku ako neznámy predmet. „Ako sa máš?“

„Dobre. A ty?“

„Zdravá ako repa,“ vyhlási, čo som Carol v živote nepočula povedať. „Je od teba pekné, že si ma prišla pozrieť.“

„Nesadneme si?“ navrhne Lorne a my dvaja sa naozaj posadíme, hoci Carol sa od okna ani len nehne. „Carol, miláčik? Poď si k nám sadnúť,“ Lorne potľapká miesto vedľa seba na pohovke.

Carol sa poslušne posadí vedľa neho. Má na sebe presne ten istý župan, dokonca aj rovnaké pyžamo, ako keď som tu bola naposledy. Zastrčí si za ucho neexistujúci prameň vlasov a usmeje sa na mňa, akoby bola zvedavá, čo bude nasledovať.

„Ako sa má Kleo?“ spýta sa Lorne. „A... Mick, dobre si pamätám?“

„Celkom dobre,“ odpoviem. „Mick sa pustil do podnikania a trochu s tým bojuje, ale to sa určite utrasie.“

„V čom podniká?“

„Niečo s digitálnym predajom či marketingom, čosi také.“ Pokrútim hlavou. Úprimne, netuším, čo to vlastne obnáša a teda ani to, čo Mick v skutočnosti robí. Niežeby sa mi to neusiloval vysvetliť. Niečo v mojom mozgu však jednoducho vypne, len čo začujem slová ako „digitálny“ alebo „marketing“. A ak sú nebudaj hneď vedľa seba, má to na mňa priam smrtiaci účinok.

„Kleo stále dorába ten doktorát?“

„Do Vianoc by mala odovzdať dizertačnú prácu.“

Pozriem na Carol, zdá sa, že sústredene počúva. *Je možné, že chápe, o čom sa zhovárame?* premýšľam v duchu, kým s Lornom takmer celú hodinu konverzujeme. „Už by som mala ísť,“ pozriem na hodinky.

„Odprevadím ťa k výťahu,“ navrhne Lorne a nakloní sa k manželke. „Hneď som späť, miláčik.“

Carol sa usmeje a ďalej hľadí na miesta, kde sme pred chvíľou sedeli, s úplne rovnakým výrazom na tvári.

„Veľmi ti ďakujem, že si si našla čas,“ povie Lorne, keď zastaneme pred výťahom.

„To je tvoj frajer?“ zrazu ktosi vykrikuje.

Nemusím sa ani obzrieť, aby som vedela, že ten hlas patrí Jenny Cooperovej.

„Linda má frajera! Linda má frajera!“ posmešne bľací na celú chodbu.

„Och, bože!“

„Poznáš ju?“ prekvapene sa ma opýta Lorne.

„Stretla som ju tu minulý týždeň. Nechce sa mi veriť, že si zapamätala moje meno.“

„Linda má frajera! Linda má frajera!“

„Hej, Jenny,“ spoza recepcného pultu sa zodvihne Selena. „To by už stačilo, dobre?“

„Rozdávaš si to s ním?“ ďalej dobiedza Jenny a už-už to vyzerá, že si oblíže pery. „Alebo ťa ešte nepretiahol?“

„Preboha!“ do líc sa mi nahrnie krv a bola by som najradšej, keby ma v tej chvíli zhltna zem.

„Pretiahol! Kurva, kurva, kurva, kurva, kurva!“ opakuje Jenny a každé *kurva* hovorí s čoraz väčším zápalom.

„Ospravedlňujem sa,“ prehodí Selena a ťahá zdráhajúcu sa Jenny chodbou do opačného krídla.

Ešte jedno *kurva* a je preč.

„Nuž, to bolo čosi... nové,“ Lorne sa rozpačito usmieva.

„To teda bolo.“

„Očividne sa jej to slovo veľmi páči.“

Je to dobré slovo, pomyslím si.

V tej chvíli ako na zavolanie cinkne výťah, otvoria sa dvere, ja doň nastúpim. „Kurva,“ šepnem, len čo sa za mnou zatvoria. „Kurva, kurva, kurva, kurva, kurva!“